

Gary Hill

El Museu d'Art Contemporani de Barcelona presenta tres treballs recents de l'artista californià Gary Hill (Santa Monica, 1951).

Gary Hill va iniciar la seva trajectòria artística com a escultor. A començaments dels anys 70, va entrar en contacte amb la tecnologia del vídeo i va començar a experimentar amb les enormes possibilitats que li oferia aquest nou mitjà. El primer resultat d'aquesta investigació foren cintes per ser visionades en pantalles de televisió.

Així com l'escultura, la dansa o fins i tot la música —activitats en les que Gary Hill estava immers— creen el seu propi espai, la pantalla de TV obria un espai nou no només per al creador sinó també per a l'espectador, que adopta una actitud completament nova a l'hora d'afrontar l'obra d'art*.

El treball en vídeo situa en primer terme la noció del temps. No només el temps que s'ha de permetre cada espectador per contemplar l'obra, sinó també el temps que les

obres necessiten com a condició intrínseca per existir. Fins i tot les repeticions infinites requereixen el temps simultani de l'espectador de l'obra per poder manifestar-se.

I sobre la seqüència del temps que passa, s'incriuen els temes d'investigació visual que interessen a Gary Hill i que, d'una manera o altra, apareixen en totes les seves obres: el cos i el llenguatge —la paraula, la veu, el silenci.

El títol d'aquesta primera instal·lació, *Hand HearD*, insinua un equívoc que només la visita a la instal·lació podrà resoldre. El joc entre les lletres majúscules i les minúscules que conformen les dues paraules, *mà* (Hand) i *escoltada* (HearD), suggereix una altra lectura possible, *una orella* (an ear).

*Veure l'exposició *Tele Dolça Llar & Baldessari* a la primera planta del Museu.

Gary Hill

L'obra recent de Gary Hill mostra ja el seu domini en l'ús del vídeo com a mitjà expressiu.

Quan la majoria de la població ha après a desxifrar el significat d'imatges i paraules captades només de forma fragmentària —zapping televisiu—, Gary Hill proposa l'experiència de mantenir-se durant un temps en un món de fragments visuals i sons sovint inconnexos, és a dir de ritmes diferents, que sol·liciten la creació de nous significats. Les seves instal·lacions transporten l'espectador a un món on no sols són possibles sinó que són necessaris altres codis d'interpretació.

L'aïllament espacial que aquestes propostes comporten —instal·lacions singulars completament separades de l'espai museístic que les acull— és necessari per convidar a l'espectador a submergir-se en un entorn significatiu diferent al que coneix.

Withershins (A contracorrent), el títol de la segona de les instal·lacions, és una paraula que pertany a un dialecte del nord d'Anglaterra i s'utilitza per designar la persona que camina o avança en sentit contrari al sol, és a dir, cap a llevant. L'itinerari escollit per l'espectador determinarà el comportament de l'obra.

L'ambigüitat del títol convida altra vegada a l'experiència directa de l'obra, que mai no s'ofereix com la resposta a una pregunta sobre la qual l'artista investiga, sinó com un terreny de complicitat entre l'artista i l'espectador enfront d'una recerca cognoscitiva a la qual l'artista ha aconseguit donar forma.

Midnight Crossing (Travessa de mitjanit), la tercera de les instal·lacions, se situa en la intersecció entre la llum i la foscor absoluta. Aquesta vegada, el títol remet a moments temporals tan difícilment descriptibles per la tecnologia de comptar el temps que s'integren com a moments de salt, com a dominis d'existència tan fugaç que cal acceptar que es produeixen sense saber clarament com fixar-los en la terminologia tècnica.

El pas de l'obscuritat total a la imatge que s'insinua o de la claredat de la seqüència fílmica a la intensitat del flash conviden l'espectador a moure's en aquesta mateixa falta de terminologia que el títol proposa.

El temps de contemplació segueix sent el camí cap al temps de reflexió que Gary Hill planteja.

Gary Hill

Midnight Crossing

El títol *Midnight Crossing* (Travessa de mitjanit), prové d'un terme tècnic que identifica un punt en el temps que és una mena de terra de ningú. El vídeo utilitza el que s'anomenen codis de temps per identificar les imatges fixes. El canvi dels codis de temps (hores, minuts, segons, quadres) de 23:59:59:29 a 00:00:00:00 és la travessa de mitjanit, a la qual segueix 00:00:00:01.

quelcom
 tocava
 D'una altra manera
 potser
 un està
 contra
 ell
 l'himne silenciós
 entonat en absència de l'altre
 ell ella
 cada instant havia esdevingut per fi cada instant
 miraculosament
 no havíem tocat fons
 fins i tot la foscor
 impartia una mena de llum amagada en el seu interior
 deia: "tot és possible" amb cruel circularitat
 fora de
 la creença
 tot crema
 i és extingit per les moltes llars de foc diferents
 Diverses fogueres que es consumeixen entre elles
 amb passió freda
 cadascuna treballant on vol com vol
 igual atrau igual
 com les imatges atrauen paraules
 tan sols per allunyar-les després
 talment com les brases
 la seva bellesa indiferent
 el punt de la mort
 la pèrdua il·lumina
 aquella persona
 que suporta
 la diferència
 almenys una
 abruptament miro enlaire comptant
 una arna m'entra a la boca
 prenent per llum els mots insensibles
 Recordo
 que el rostre d'ella estava desfet
 però no desfigurat

per una mena d'accident
 era la certesa
 la sequedat dels ulls
 insuportablement secs
 vaig veure un amarant que volava des dels dos
 cinemes buits
 En girar-me
 enllà
 es va eliminar
 La possibilitat de preguntes
 certament no esperava que sorgís una sola paraula
 de la seva boca
 d'alguna manera
 tota la perplexitat d'aquest rostre pensant davant meu
 transformant els meus pensaments en sons articulats
 enregistrant...
 que tot plegat
 havia de succeir
 en el temps

Gary Hill

Withershins

Withershins (A contracorrent) és una paraula utilitzada en Escòcia que serveix per designar el moviment que es realitza en direcció contrària al desplaçament aparent del Sol.

Aquí es proposa un itinerari possible d'aquesta obra en la que cada visitant es converteix en autor de un nou text.

I si
La mà dreta
estava encarnada
enrevessadament
i què passa si
la mà esquerra
sap
que la mà dreta
sap
el que la mà dreta
fa?
s'ha deixat de les mans
i què passa si
la mà esquerra
estava encarnada
al fons de la ment
parlant de
moltes maneres
envellint en un laberint
d'una paraula a l'altra
sorgeixen preguntes
i els ulls infligeixen paraules
i la dreta flexiona l'esquerra
d'una paraula a l'altra
l'esquerra flexiona la dreta
i aquesta infligeix aquella
torna enrere i endavant
i aquella infligeix aquesta
i les paraules es reflecteixen
d'una paraula a l'altra
sorgeixen preguntes
de moltes maneres
És la mà esquerra?
i així va el logos
I si
la mà esquerra
sap
el que la mà dreta

fa?
expulsada
la dreta
va escriure a l'esquerra
una mà escrita a mà
impulsada
a través de la carn
i si
una mà escrita a mà
en replècs dins
pensaments manejables
un nombre d'instruccions
perdut entre hemisferis
va donar per morta
l'altra
ment
fora de tu
i si la mà esquerra
té un forat
la mà dreta
ho sabrà?
quan una mà
és l'altra mà
quina mà va enrere i endavant
dos hemisferis nodals
fan estralls
al teu crani
la ment no pot
deixar de compartimentar
i de sobte estàs
fora de tu
en un grup de dos
només per replegar-te
unes quantes paraules
unes quantes passes perdudes
un nombre d'instruccions
sobre el moviment del
llenguatge

del punt A al punt B
procedeix en conseqüència
dins d'un llibre
fora d'una mà
la ment (cap)girada
nua
i si
la paraula escrita
deixava l'última paraula
al palmell (dret)
d'una mà que torna aplaudint
i la mà dreta
era una orella
fora de la ment de l'altre
la mà esquerra parlava
i la mà dreta
obre els llibres
nua
la mà esquerra no sap
el que la mà dreta
no sabia
les mans divideixen
i paraula per paraula
el llenguatge es mou
comença a girar
sobre el llibre
l'escrit és
a la paret
i l'esquerra no està
llegint-lo
a la següent
estona de reflexió
a la següent
lectura
d'una manera
de biaix
ben endins
en posició de pregària

la mà dreta
s'empassa el palmell
i la mà esquerra
torna nedant
i avant i enrere
perquè tot
el que és visible
és una còpia
del que és amagat
a cada pas
i la mà esquerra
és una còpia
del que és amagat
en posició de pregària
ben endins
la mà dreta
para d'escriure
la mà esquerra
para per escriure
la primera mà
per últim cop
la mà es desmembra
decapita el seu doble
i la mà esquerra és
la no dreta
la mà es desmembra
i l'esquerra reflecteix
la mà dreta
la mà deixava
la mà dreta
embogida
una casa de mans
fa estralls
cappirant la ment de Mateu
per últim cop
la mà es desmembra
decapita el seu doble
i la mà esquerra és

a l'arrel
reflectida
ben endins
la seva manitat
és a dir
reflexiona sobre
el que és la mà dreta
i que es faci
així a la terra com es fa
aleshores què?
quan la paraula
"mà" es mou
salta per atzar
camina sobre les aigües
és a dir
es troba el propi reflex
d'una manera
que la impulsa
a la següent
estona de reflexió
entre mans
fora de mà
la ment devora
moments de reflexió
ressonant el pensament
a través de l'abisme
i paraula per paraula
les mans divideixen
el flanc de la dualitat
empala la ment
perquè es desmembri
una lògica
i si
la paritat
replegada en el joc de paraules
de la paritat
i si
nua
la mà esquerra no sap
el que la mà dreta
fa
i l'anyell digué:
sigues transeünt
reflexiona
entre mans
els recels de dos
la mà aprehèn la mà
de dret al mirall
fora de mà
mentre la dreta reflecteix
sinistrament al mirall
agusant l'ull
cap endavant
d'una mà aplaudint

sagnant
i la mà dreta
deixava un so
en un forat
que sagna la mà esquerra
de tornada al so
d'un forat
en un forat
que sagna la mà esquerra
enrere i endavant
el *logos* es mou
de tornada al so
i davant de la mort
on les mans estan lligades
rere la ment
d'amagat a
uns quants passos
cap a l'asimetria
de la ment
i la mà esquerra
de la mà dreta
la ment no pot saber
la mà que queda
travessa
una mà
que esperonava els déus sobre
quina mà
va fer què
per endavant
i si
la ment dreta
no sabia
què depara la mà esquerra
i de tornada a
doblar el seu reflex
de diferències
i si quedava
en una simetria
i si quedava
no sabia
la mà esquerra
no pot saber
la mà esquerra
i si
la mà esquerra
no sabia
(que) el que la mà dreta
retenia
en la ment de Mateu que
esperonava els déus
una mà
travessa
la mà que queda
la lateralitat del costat

i una queda vagant
entre mans
i endavant i enrere
dividint
dos hemisferis nodals
que fan estralls
al teu crani
la ment no ho pot evitar
i de sobte ets
en el record
de la mà dreta
la ment no pot saber
i de sobte ets
deixat fora de tu
en un grup de dos
només per replegar
les paraules en les mans
descansant sobre les mans
parlant de moltes maneres
de dret fora de tu
en un grup de dos
només per replegar
uns quants passos
unes quantes paraules
instruccions sobre com
moure
els pensaments al cos
rere la ment
on les mans estan lligades
(i) davant de la mort
per la mà que alimenta
i si la mà esquerra
té un forat
la mà dreta
ho sabrà?
quan una mà
és l'altra mà
quina mà va enrere i endavant
dos hemisferis nodals
fan estralls
al teu crani
la ment no pot
deixar de compartimentar
i de sobte estàs
fora de tu
d'amagat
i la mà dreta
deixava un so
d'una mà aplaudint
cap endavant
agusant l'ull
sinistrament al mirall
mentre la dreta reflecteix
paraules de tornada

de dret al mirall
la mà aprehèn la mà
els recels de dos
defugint la lateralitat
i l'anyell digué:
per esdevenir algú altre
procedeix en conseqüència
del punt A al punt B
pensaments manejables
en replecs dins
una mà escrita a mà
impulsada
ment
en replecs dins
una mà escrita a mà
impulsada
a través de la carn
de simetries
una mà es desmembra
es retorna
s'emparaula
La mà esquerra
estava encarnada